

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Această carte a beneficiat de susținerea programelor de sprijin editorial ale Institutului Francez, precum și de susținerea Ambasadei Franței în România.

vivre
les
cultures

Pauline Delabroy-Allard

Povestea asta este despre

SARAH

Traducere din franceză de
DESPINA JDERU

HUMANITAS
fiction

Va fi doar liniștea și nici un cuvânt care să o spună.

Annie Ernaux, *Les Années*

Noaptea e limpede, ziua-ntunecată.

Cea care lipsește îmi stă în brațe

Și-n mine nu dăinuie decât

Ceee ce-mi vei murmura.

Louis Aragon, *Les Lilas*

La ora trei, în penumbra dimineții, mă trezesc. Mi-e îngrozitor de cald, dar nu îndrăznesc să mă ridic ca să deschid larg fereastra. Stau întinsă în patul ei, în această cameră pe care o cunosc atât de bine, aproape de corpul ei, adormit în sfârșit, la capătul unei lungi lupte împotriva angoaselor care devorează tot, capul, pânțele, inima. Am vorbit mult, ca să le îndepărtăm, să le împingem spre granițele nopții, am făcut dragoste, i-am mângâiat corpul pentru a-l alina. Mi-am lăsat mâna să alunece de-a lungul umerilor ei, apoi de-a lungul brațelor, m-am încolăcit în spatele ei și i-am frământat îndelung carnea blândă a feselor. I-am pândit respirația, așteptând ca suflul să-i devină ușor, suspinele să-i devină din ce în ce mai rare, pacea să-și găsească, în sfârșit, calea.

Este atât de cald în această încăpere. Aș vrea să mă mișc, măcar puțin, să simt o adiere atingându-mi

fața. Dar corpul ei îl atinge pe al meu, mâna ei o ține pe a mea, și dacă mă mișc aş putea spulbera edificiul pe care l-am construit din greu. Somnul ei este un castel de nisip. O mișcare și totul s-a terminat. O mișcare și ochii ei se vor deschide larg. O mișcare și trebuie să iau totul de la capăt. Îi ascult suflul plin de somn torcând, îmi vine să râd de plăcere, de o bucurie regăsită, în sfârșit, pentru o clipă. Aș vrea să suspend noaptea și să ascult acest murmur ore întregi, zile întregi, pentru că acest murmur vrea să spună *trăiesc*, vrea să spună *exist*, vrea să spună *sunt aici*. Și eu sunt aici, alături.

Corpul meu febril rămâne complet inert. Prefer să mor de cald decât să spulber castelul de nisip al somnului ei. Afară, în noaptea cenușie care se ghițește dincolo de fereastră, păsările cântă. Sunt cu miile, ciripesc care mai de care, spintecând aerul, în toate direcțiile, ca cei mai înzestrați piloți. Această noapte de o căldură zdrobitoare este ziua lor de 14 Iulie, în care fac acrobații aeriene, bucurându-se pe deplin și inventând figuri de fiecare dată mai spectaculoase. În arborii din depărtare, turturelele de la marginea orașului salută prin trilurile lor stridente dimineața care se ivește. Le privesc

umbrele rotindu-se spre cerul murdar. Mi-e îngrozitor de cald. Aștept.

Îmi întorc privirea spre corpul ei țeapăn, întins pe spate, complet gol. Disting finețea gleznelor, oasele șoldurilor care-i ies prin piele, abdomenul suplu, fermitatea brațelor, buzele schițând un surâs. Observ urmele bolii pe acest corp pe care îl iubesc atât de mult, micile puncte negre pe abdomenul înțepat de atâtea ori, cicatricea de lângă subraț, adâncitura de sub claviculă. Îi privesc chipul liniștit, atât de liniștit, bărbia mândră, chiar și în somn, obrajii catifelați, linia abruptă și surprinzătoare pe care o formează nasul ei, pleoapele ei vineții în sfârșit închise. Îi privesc craniul complet chel. La ora trei, în penumbra dimineții, o privesc dormind.

Nu reușesc, în această noapte reavănă, să-mi desprind privirea de la corpul gol și de la craniul ceros. De la profilul ei de moartă.

I

1

Povestea asta este despre Sarah, despre frumusețea ei inedită, nasul abrupt de pasăre rară, ochii de o culoare neobișnuită, ca de piatră, verzi, ba nu, nu verzi, ochi absint, malachit, de un verde-gri întrepătruns, ochi de șarpe cu pleoapele căzute. Povestea asta este despre primăvara în care ea a apărut în viața mea așa cum îți faci apariția pe o scenă, plină de avânt, cuceritoare. Victorioasă.

2

Este o primăvară ca oricare alta, o primăvară care îmbie pe oricine la melancolie. Magnoliile sunt în floare în grădinile publice pariziene și cred că asta le sfâșie inima celor care le remarcă. Mie florile de magnolie în grădinile publice îmi sfâșie inima. Le privesc în fiecare seară, când mă întorc acasă de la

liceu, și tot în fiecare seară de la petalele lor mari și palide mă dor ușor ochii. Este o primăvară ca oricare alta, cu ploii torențiale, cu miros de asfalt umed, iar în aer plutește un soi de ușurătate, un suflu de bucurie care fredonează despre cât de fragil e totul.

Înaintez ca o fantomă prin această primăvară. Duc o viață pe care nu aveam de gând să o duc, sunt singură cu un copil al cărui tată s-a făcut nevăzut fără un cuvânt. Într-o zi, într-o seară mai degrabă, a ieșit din apartament și apoi... Și apoi nimic. Așadar, se poate întâmpla ca de pe o zi pe alta, *literalmente* de pe o zi pe alta, între două persoane care se iubeau de ani buni să nu mai existe nici privire, nici cuvânt, nici dialog, nici discuții, nici supărare, nici complicitate, nici tandrețe, nici iubire. Este vorba despre această nebunie, această aberație care se strecoară în mine încet-încet. Cred că viața mea se va opri aici. Nu aștept nimic, pe nimeni. Există un nou bărbat în viața mea, un bărbat de origine bulgară. Când vorbesc despre el, spun *însoțitorul meu*. Mă însoțește, asta face, mă însoțește în această viață amară. Aștept. Un cuvânt nu-mi dă pace, mă obsedează, cuvântul latență. Îmi spun că ar trebui să-i caut definiția în dicționar. Îmi dau seama că tocmai trăiesc un moment de latență. Nu știu cât va dura

și ce eveniment îi va pune capăt. Așteptându-l, toate zilele seamănă între ele, între obligațiile mele de tânără mamă, obligațiile mele de tânără profesoară, obligațiile mele de fiică, de prietenă, de iubită a unui bărbat de origine bulgară. Mă străduiesc să-mi trăiesc viața. Nu o trăiesc cu adevărat. Dar sunt o elevă conștiincioasă. Mă străduiesc să fiu amuzantă. Sunt bine îmbrăcată, politicoasă, fermecătoare. Străbat pe bicicletă străzile arondismentului 15, cu copilul pe locul din spate. Mergem la muzeu, la cinema, la Grădina Botanică. Mi se pare că sunt drăguță, mi se spune că sunt amabilă, atentă. Însă, de obicei, nu fac valuri când apar undeva. Sunt mama unui copil perfect, profesoara unor elevi deosebiți, fiica unor părinți minunați. Iar viața ar fi putut continua astfel mult timp de-acum încolo. Un lung tunel fără surprize, fără mister.

3

Țârâitul energetic al soneriei străbate ca o lovitură de bici acest apartament în care domnește o atmosferă formală. Ne-am îmbrăcat elegant pentru a sărbători ziua de 31 decembrie, trei cupluri care se privesc cu coada ochiului, uimite că ne aflăm aici, lipsite de naturalețe. Totul este artificial, decorațiunile

apartamentului, subiectele de conversație, ținutele invitațiilor. Totul este studiat. Grav. Rigid. Sunetul soneriei pare să fi provocat o tresărire a mobilierului prea puțin obișnuit cu asta. Murmur. Este Sarah, se bucură cineva. Nu știu cine este Sarah. Ba da, mi se spune, cu siguranță v-ați mai întâlnit. Mi se spune în ce împrejurări. Nici o amintire. Gazda noastră merge să deschidă ușa apartamentului. Este Sarah. Nu o recunosc.

A întârziat, abia mai respiră, râde. Este ca o furtună. Vorbește tare, repede, scoate din geantă o sticlă de vin, ceva de mâncare, o mulțime de lucruri. Își dă jos eșarfă, paltonul, mănușile, căciula. Le aruncă pe jos, pe mocheta crem. Se scuză, glumește, se agită. Vorbește urât, folosind cuvinte vulgare, care plutesc în aer mult timp după ce le-a pronunțat. Face prea mult zgomot. Înainte, nu exista nimic, numai tăcerea, râsete superficiale, fețe ceremonioase și dintr-o dată, acum, nu mai există decât ea. E supărător. Gazda își încruntă sprâncenele, în rochia ei de seară. Sarah nu-și dă seama de nimic din toate astea, sărută viguros pe toată lumea. Se apleacă spre mine, miroase a sfârșit de decembrie. Are obraji roșii de la cei care s-au grăbit să o sărute. Este machiată prea strident. Nu s-a aranjat, nu și-a luat cea mai fru-

moasă ținută, nu este elegantă, nu și-a prins cu grijă părul. Vorbește mult, se întinde după un pahar de vin care i se oferă, râde din toată inima când aude o remarcă inteligentă. Este plină de viață, neliniștită, pasională.

Este ca un moment în reluare. Paharul îmi scapă din mână, iar însoțitorul meu exclamă: oh nu!, paharul se învâрте în aer, toată lumea privește, nimeni nu poate să facă nimic, este deja prea târziu, paharul se izbește fără zgomot de mocheta crem, iar conținutul se varsă în întregime formând o pată abstractă de vin roșu pe mocheta crem, un frumos tablou minimalist, mă fac albă ca varul, apoi mă înroșesc de rușine, gazda noastră izbucnește, în rochia ei de seară, este o catastrofă, un dezastru, pata roșie pe mocheta crem, ceva imprevizibil, un accident. O greșeală.

Mai târziu luăm cina. Ne entuziasmăm văzând fața de masă, tacâmurile și meniul încântător. Există un plan de așezare la masă. Suntem șapte. În rochia ei de seară, gazda ne spune cine se așază și unde. Sarah stă lângă mine. În dreapta mea.